

Нафсни поклаш - саодатга элтувчи йўл

08:31 / 28.12.2018 4189

Қуръони каримда зикр қилинган нафс ҳолатга қараб турли сифатларга эга бўлади.

1. Гоҳида «хотиржам нафс» бўлиши мумкин.

Аллоҳ таоло Фажр сурасида марҳамат қилади:

﴿جَنَّتِي وَأَدْخَلَنِي فِي جَنَّاتٍ عِدْنٍ فِيهَا نَأْتِي سُرُبًا يُوسَّغًا ﴿٢٧﴾ وَمِنْ ثَمَرَاتِهَا رِزْقٌ مُّغْتَسِقٌ ﴿٢٨﴾ فَاذْخُلْنِي فِي جَنَّاتٍ عِدْنٍ ﴿٢٩﴾ مِمَّا قَدْ خَلَقْتَ لِي فِيهَا وَمِنْ ثَمَرَاتِهَا رِزْقٌ مُّغْتَسِقٌ ﴿٣٠﴾﴾

«Эй хотиржам нафс! Роббингга сен Ундан, У сендан рози бўлган ҳолда қайт! Бас, бандаларим ичига киргин! Ва жаннатимга киргин!» (27-30-оятлар).

Бундай нафс шаҳватлар ила курашда ғолиб бўлиб, сокинлик касб қилган нафсдир. Шунинг учун у «мутмаъинна» – «хотиржам нафс» деб аталади.

2. Гоҳида «маломатчи нафс» бўлиши мумкин.

Аллоҳ таоло Қийама марҳамат қилади:

﴿الْوَامِنَاتُ لِنَفْسِ أَقْسَمٍ وَلَا﴾

«Ва маломатчи нафс билан қасам» (2-оят).

«Маломатчи нафс»дан мурод тақводор мўмин кишининг нафсидир. Чунки у ўз эгасини доимо маломат қилиб (тергаб) туради. Гуноҳ иш қилса, «Нима учун гуноҳ қилдинг? Аллоҳдан кўрқмайсанми? Охиратда нима деб жавоб берасан?» деб маломат қилади. Савоб иш қилса, «Бу оз-ку, кўпроқ қилсанг бўлмайдими? Қанча кўп савоб иш қилсанг, ўзингга фойда-ку», деб маломат қилади.

Тасаввуф мактабининг машҳур намоияндаси Ҳасан Басрий: «Яхши одам доимо ўз нафсини маломат қилиб туради, фожир одам нафсини итоб қилмай юраверади», деганлар.

3. Гоҳида «ан-нафсул амморатул биссуъи» – «ёмонликка амр қилувчи нафс» бўлиши мумкин.

Аллоҳ таоло Юсуф сурасида марҳамат қилади:

﴿رَجِمَ غُورًا رَبِّيَ إِنَّ رَبِّيَ رَحِيمٌ مَا إِلَّا بِالسُّوءِ لِأَمَارَةِ النَّفْسِ إِنَّ نَفْسِي أُتْرِي وَمَا﴾

«Ўзимни оқламайман. Албатта, нафс, агар Роббим раҳм қилмаса, ёмонликка ундовчидир. Албатта, Роббим ўта мағфиратлидир, ўта раҳмлидир» (53-оят).

Демак, нафс турли ҳолатларда бўлиб туради. Унинг хотиржам, маломатчи ва ёмонликка буюрувчи ҳолати бор. Гуноҳ, нифоқ, кибр, васваса, ёлғон, ҳасад каби ёмонликлар туфайли нафс кирланади ва нуқсонга учрайди. Уни доимий равишда поклаб, ўстириб, яъни тарбиялаб туришга эҳтиёж бор.

Аввал ҳам айтиб ўтганимиздек, нафсни поклаш араб тилида «тазкиятун-нафс» деб аталади.

«Тазкия» сўзи луғатда *поклаш* деган маъно билан бирга, *ўсиш* маъносини ҳам англатади. Бундан «тазкийтун нафс»нинг маъноси нафсни поклаш ва ўстириш, яъни тарбиялаш экани англанади.

Руҳий тарбия устозларининг таърифига кўра, «тазкийтун-нафс» нафснинг турли дард ва офатлардан покланиши, унинг олий мақомларга эришиши ва гўзал сифатлар ила зийнатланишидир.

Нафсни поклашнинг шаръий воситалари, моҳияти ва самаралари бор.

Аллоҳ таоло пайғамбарларига юклаган муҳим вазифалардан бири нафсни поклашдан иборат бўлган. Пайғамбарлар отаси бўлмиш Иброҳим алайҳиссаломнинг машҳур дуоларида ҳам бу ҳақиқат ўз аксини топган.

Аллоҳ таоло Бақара сурасида марҳамат қилади:

﴿الْحَكِيمُ الْعَزِيزُ أَنْتَ إِنَّكَ وَزَكَّيْتَهُمُ وَالْحِكْمَةَ الْكِنْتَبَ وَيُعَلِّمُهُمُ آيَاتِكَ عَلَيْهِمْ يَتْلُوا مِنْهُمْ رَسُولًا فِيهِمْ وَأَبْعَثَ رَبَّنَا

«Роббимиз, уларнинг ичига ўзларидан уларга оятларингни тиловат қилиб берадиган, уларга Китобни ва ҳикматни ўргатадиган, уларни поклайдиган Расул юбор. Албатта, Сен Ўзинг ўта иззатлисан, ўта ҳикматлисан» (129-оят).

Демак, «тазкийтун-нафс» Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам бажаришлари лозим бўлган тўрт муҳим нарса - оятларни уммийларга тиловат қилиб бериш, уларга китобни таълим бериш, ҳикматни ўргатиш ва уларни поклашдан иборат бўлган.

Аллоҳ таоло Бақара сурасида марҳамат қилади:

﴿تَلْبُونُ تَكُونُوا لَمْ مَا وَيُعَلِّمُكُمْ وَالْحِكْمَةَ الْكِنْتَبَ وَيُعَلِّمُكُمْ وَيَزَكِّيَكُمْ ءَايَاتِنَا عَلَيْكُمْ يَتْلُوا مِنْكُمْ رَسُولًا فِيكُمْ أَرْسَلْنَا كَمَا

«Шунингдек, ичингизга ўзингиздан, сизларга оятларимизни тиловат қиладиган, сизларни поклайдиган, сизларга Китобни, ҳикматни ва билмайдиган нарсаларингизни ўргатадиган Расул юбордик» (151-оят).

Аллоҳ таоло Аълаа сурасида марҳамат қилади:

﴿فَصَلِّ رَّبِّهِ اسْمًا وَذَكَرًا﴾ ﴿١٥﴾ ﴿تَزَكَّى مِنْ أَفْلَحَ قَدْ

«Дарҳақиқат, ким покланса, зафар топадир... ва Робби исмини зикр қилса ва намоз ўқиса» (14-15-оятлар).

Ҳа, охиратда ютуққа эришиш учун, катта оловга кириб куймаслик учун, ашаддий азобда қолмаслик учун ҳар бир банда бу дунёда куфрдан, ширкдан, нифоқдан ва турли гуноҳлардан покланиши, ҳар доим Роббини зикр қилиб, намоз ўқиши шарт. Ушбу оятдаги «покланиш» ва «зикр»дан сиз билан биз ўрганаётган ҳақиқат кўзда тутилган.

«Руҳий тарбия» китобидан